

[Arne Melchior]

Så vil jeg gerne til slut sige noget om ministerens kompetence. Jeg har drøftet det med ministeren i formiddags. Jeg mener, at han undervurderer sin kompetence, at han for snævert fortolker sine muligheder, og et eksempel herpå er jo sagen om den 14-årige tyske pige Anja Weronicki, som ikke kan få asyl i Danmark. (*Tilråb fra salen*). Undskyld, hun er ikke flygtning, hun er EF-borger. Hun kan ikke få opholdstilladelse i Danmark, selv om hun i 2 år har gået i dansk skole. Jeg kunne godt fortælle ministeren mange argumenter for, at den sag er så anderledes, at den absolut vil falde ind under humanitære omstændigheder inden for ministerens mulighed.

Jeg er så nervøs og så bange for det gode menneske – jeg ved ikke, om jeg her må sige Hans Engell, altså vor justitsminister – som jeg kender som et godt menneske, men som som justitsminister forsøger at skjule sig bag nogle paragraffer og dølge sig ind under dem og gøre sig livet for let bag dem, skønt jeg ved, at hans embede er svært.

Derfor vil jeg bruge mit sidste minut til at fortælle om en begivenhed fra 1920, hvor Mosaisk Troessamfund i Danmark søgte en ny overrabbiner, og da der ikke fandtes en dansk ansøger, måtte man annoncere i udlandet. Den ansøger, der en overgang var favorit, var der nogen der ikke kunne lide, og så udsendte man nogle rygter om, hvordan han afgjorde visse sager. Så skrev bestyrelsen til ham og spurgte, hvordan hans forhold til disse sager var. Så sagde han: Jeg vil i ét og alle forhold rette mig efter det, der står i paragrafferne. Så fik han svar fra bestyrelsen for Mosaisk Troessamfund: Din kandidatur er ikke længere aktuel. Vi søgte ikke en bog, vi søger en mand.

Jeg vil gerne finde manden bag justitsministeren, og formiddagens forløb giver mig håb om, at han er til at finde. Vi kan ikke være bekendt, regeringen kan ikke være bekendt, og Folketinget kan ikke være bekendt, hvis vi ikke når til en konsensusløsning på denne sag eller i hvert fald et meget bredt flertal om denne sag og disse omstændigheder, således at den får en for landet værdig udgang, for de pågældende mennesker en fair og retfærdig udgang. Og jeg beder justitsministeren komme ud af sin skal, ud af sit harnisk og komme frem og være den, han inderst inde er.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde min ordførertale med et par mere personlige bemærkninger.

Det er sådan, at min kone og jeg i ganske lang tid har været aktive i flygtningearbejdet i Birkerød; der er et asylcenter på Svaneparken, hvor vi har personlig kontakt med en række asylansøgere. Og der er nogle, der har sagt, da de hørte om det radikale forslag: Det støtter du vel ikke, for det ville da være urimeligt, hvis det, at nogle på en særlig måde har påkaldt sig mediernes opmærksomhed, skulle betyde, at de fik en bedre behandling end andre. Og så har de fortalt om den ene og den anden og den tredje – for det er klart, at de jo også har indbyrdes kontakt med hinanden – og de sagde: Jamen vedkommende har faktisk været udsat for en meget langsommelig sagsbehandling, og det vil vi da – vi, som også er asylansøgere – føle mærkeligt. Der var én, der ringede mig op: Skal vi nu også se, om vi kan få asyl i en kirke for på den måde at få en begunstigende forvaltningsakt?

Den henvendelse har jeg fået fra flere, og jeg kan ikke komme uden om, at jeg synes, der er pointeret noget rigtigt her. Der er noget, der gør mig meget betænkelig ved at gå ind med en særlov. Jeg betvivler bestemt ikke forslagsstillerens gode intentioner, men jeg synes, det medfører nogle vilkårligheder.

12-måneders-reglen er blevet nævnt af andre, og her synes jeg også, der foreligger et problem. 12 måneder – man kunne også have sagt 14 måneder eller 10 måneder – på en eller anden måde bliver der en vilkårlighed, som jeg ikke finder hverken rigtig eller rimelig.

Det er baggrunden for, at Kristeligt Folkeparti ikke kan støtte det af Det Radikale Venstre fremsatte forslag. Vi har fået et notat, hvori det bliver afdækket, at der ikke er nogen problemer i forhold til grundloven. Man kan have nogle personlige overvejelser, nogle personlige synspunkter, men det er problemet med særlovgivning, der har været det principielle i sagen og det udslagsgivende for os.

Fremskridtspartiet har fremsat et forslag om en folkeafstemning, og jeg må sige, at det fatter jeg ikke ud fra en saglig betragtning. Om man tror, at man kan score nogle points ved at komme med forslaget, skal jeg ikke begynde at gisne om og gætte på, men i stedet sige, at her vil man gøre 150-200 personer, som i forvejen er i